

POVĚST O ANDĚLÍČKOVI ZE ZÁMECKÉ KAPLE

Kateřina Svobodová

Víte o tom, že pyšelský zámek měl svou kapli? Zbýl nám po ní starý kamenný portál s několika schody, který je tak trochu schovaný z boční strany zámku. Dříve se jím vcházelo do krásně vyzdobené barokní kaple, kde nemohli chybět malí buclatí andělíčky, kteří si svou roztomilostí získali srdce všech zámeckých dětí, přicházejících v neděli na mši. A protože dětem byla při učeném kázání pana faráře často dlouhá chvíle, rády se bavily pozorováním malých okřídlených neposedů, ve kterých se samy tak trochu poznávaly.

Divíte se, proč neposedů? Děti jsou totiž mnohem všímavější než dospělí, takže jim nemohlo uniknout, že každou neděli jsou andělíčky trochu jiní – sedí jinde než předtím, mají jinak ruce či nohy a někdy se dokonce i legračně kření nebo mrkají! Kdyby si něčeho podobného všimli dospělí, hned by se báli, že je šálí zrak nebo jsou to nějaké zlé čáry, ale děti měly pro strach uděláno a chtěly téhle záhadě přijít na kloub. Netrvalo dlouho a vymyslely plán.

Maminka holčičky Anežky byla zámeckou kuchařkou, a po každé mši připravila panu faráři v kuchyni u kamen bílou kávu s pořádným krajícem chleba s máslem. Se smíchem jim vyprávěla, že je pan farář při jídle v sedmém nebi, a než dojí a dopije, nevšiml by si ani čerta na trakaři. Toho by se přece dalo využít a tajně si vypůjčit veliký klíč od kaple, který mu pokaždé vykukuje z kapsy roucha! Stačí, když si Anežka půjde do kuchyně vyprosít od maminky jablíčka, jedno upustí pod stůl a při jeho sbírání vezme i ten klíč.

Hned další neděli děti svůj plán uskutečnily a potichoučku se vrátily do kaple, kde se schovaly za velikou vyřezávanou lavici, na které při bohoslužbách sedával zámecký pán s rodinou. Po chvíli se nad jejich hlavami ozvalo lehounké zašustění křidel a andělíček, který dosud seděl u oltáře, najednou zvědavě vykukoval ven oknem. Zlaté vlásy se mu kolem hlavy třpytily jako svatozář, křídla stříbrně zářila a bílá košílka sahala sotva pod kolena. Ani ostatní nezůstali v klidu. Jeden andílek se před oltářem rozpustil a houpal na řetízku od věčného světla, další se snažil naučit plavat v kropence se svěcenou vodou, několik jich poletovalo u stropu a dva se usadili na klíce od dveří. Děti je tiše pozorovaly ze svého úkrytu a ani nemukly. Z údivu je vytrhly až kroky, doprovázené lamentováním o ztraceném klíči, které prozrazovaly, že se blíží pan farář. Byl nejvyšší čas utéci a zachránit se před potrestáním. Děti se rychle protáhly dveřmi, v jejichž zámku stále vězel hledaný klíč. „Tak tady jsi!“ s úlevou zvolal pan farář, když ho spatřil, a ze všeho nejdřív vešel do kaple, aby ji zkontroloval. Všude bylo ticho, klid, z oltáře ho vážnými očima pozoroval svatý Jan Nepomucký s andílky vzorně vyrovnanými po stranách. Pan farář spokojeně zašeptal: „Bohu díky!“ a odešel na nedalekou faru k zaslouženému odpočinku.

Ani si nevšiml, že se jeden z andílků na své místo nevrátil. Zůstal u okna, protože ze všeho nejdříve pozoroval děti, skotačící na nádvoří kolem mladého dubu a také nazdobené kočáry přivázející panstvo. Jediná doba, kdy se nedíval z okna, byla při nedělní mši, když do kostela přišly děti a potají mu mávaly. Pokaždé se na ně zářivě usmál a jeho zlaté vlasy se třpytily snad ještě více než předtím. Jak plynul čas, jedny děti dospěly a další se narodily, jen andílek zůstával stále stejný a přinášel jim radost.

Zámek měnil své majitele a jedni z nich se rozhodli, že si místo kaple zařídí pohodlné pokoje. Ostatní andělíčky se rozlétli po okolí a zabydleli se v kostelích a kapličkách, kde se jim nejvíce líbilo, jen ten zlatovlasý chtěl na zámku zůstat stůj co stůj. Tak krásný výhled z okna by přece jinde neměl! A tak vylétl na půdu, kde se posadil na trám v krovu a kochal se pohledem z vikýře. Časem byla k zámku přistavěna vysoká věž s mnoha okny, a tak se andílek zabydlel tam.

Jen po hodných dětech se mu stýskalo. Rozhodl se tedy, že na ně každý rok v době Vánoc, hned jak se v zámku rozsvítí vánoční strom, bude čekat v okně věže, jestli mu některé z nich zamává. A nemusel čekat dlouho. Jen co se jeho zlatovlasá hlavička zatřpytila za oknem, děti výskaly radostí a mávaly, až je ruce bolely. Andělíček měl velikou radost a Vánoce pro něj od té doby nemohly být krásnější.